

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Camelorum, in summa inedia, absq[ue] Duce, co[m]meatum Dei
seruis portantium, prodigiosum iter.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

tibus, vnus diuina luce perfusus in hæc verba est locutus. Etsi mihi & viri illi, & eorum sedes incognita est, fortasse tamen consilium suggeram haud infalubre. Sunt tibi cameli septuaginta: his onera impone, & quicquid ad vitam seruorum Dei sustentandam necessarium est, è clitellis suspende: tum id facito, quod olim Philisthæi, iuxta consilium suorum Sacerdotum, nam tollentes duas vaccas, que lactabant vitulos, iunxerunt ad plaustrum, vitulosq; earum concluserunt domi. Et posuerunt arcam Dei super plaustrum, & capsellam, qua habebat mures aureos, & similitudines anorum. Ibant autem in directum vacca, per viam, qua ducit Bethsames, & itinere vno gradiabantur, pergentes, & mugientes: & non declinabant neq; ad dexteram, neq; ad sinistram. Pari pacto tu cibarijs camelos onera, solòsque, & duce destitutos, viæ committe. Quod si diuina hæc est voluntas, vt tuis opibus Ascetæ isti alantur, camelos tibi incolumes, eodem numero, remittet. Sin ab Orco tibi horum animalium iactura imminet, satiùs est iumenta perdere, quàm vitam. Qui enim te flagellauit, vt moneret duntaxat; vt puniat, penitus occidet. Dixit, & persuasit. Nec opulento tantùm illi, sed omnibus pariter, qui aderant, sententiã probata est.

Nullã morã interposita, educuntur è stabulis septuaginta cameli clitellati, horum quinque fæno & auenã in dorsum alligatã, ceteris sexaginta quinque humanus varij generis cibus est superiniectus; ita non solùm Dei seruis, sed ipsis etiam bestijs, qui illis seruiant, esca est suppeditata. Sic instructos septuaginta camelos, atque in via constitutos, non sine singultu fletuque, cœlesti custodiæ ac tutelæ sollicitus paterfamilias commendauit, & sine duce, sine comite, quocumque ferrentur, liberè sibi abire permisit. Nullus homo bestias regebat; sed non etiam nullus Angelorum. Rectissimis enim lineis, per inuia & auia, tendebant ad cænobium Eremitarum. Quarto die, labore & inedia patientissimè toleratis, eò peruenerunt, atque ante fores, præ lassitudine, non iam steterunt, sed procubuerunt. Primo camelo, sicut & apud nos iumentis per pascua vagantibus, tintinnabulum ad collum erat appensum, vt ad eius sonitam ceteri colligerentur. Sed tum, monachis, hora nona, hymnos psallentibus, tintinnabuli pulsus non audiebatur. Cantu nec dum absoluto, Frontonius Abbas, non procul ab ostio claustrì degens, idem simul & Ianitor, & Antistes, occulto monitu, de fenestra prospexit, vi-

dítq; diuinæ prouidentiae liberalitatem: nec tamen hoc tantum diuinæ Bonitatis gaudium antè fratribus suis indicauit, quàm Numini debitas laudes absoluissent. Redeuntes è choro ad se vocauit, monstratisque ordine camelis, ac oneribus sarcinisque eorum, dixit: Vbi sunt dissidentiae, vbi murmurationes vestrae? En praesentem nobis Dominum! en Patrem, Bonitate sua, nobis incredulitatis vitium exprobrantem! Adeste, iumenta oneribus liberate, lascaque reficite.

X I.

Dici non potest, quantis lætitijs inceserint, quantis gaudijs sint inundati, in quantas Dei laudes effusi? Tum & ipsi, & cameli sunt cibus recreati. Quoniam autem plus attulerant, quàm necesse erat modico viuere assuetis, noluit S. Frontonius occasionem dare cupiditati habendi. Nec enim ex illa hominum classe fuit, quæ nunquam potest satiari, aut dicere, sufficit. Quare, die insecuto, camelos iterum media parte omnium rerum, quas apportarant, oneratos, & cum ijs auaritiam pariter à se ablegauit, Eulogias ad proprium Dominum remittens. Minus erat octo dierum, cum is expectauit, horis iam etiam singulis in digitos missis, reditum camelorum: nec sine metu fuit tristitiaque amissorum. Vt quid enim bestiae tam diu impastæ? An non leonum, aliarumque belluarum famem potius, quàm Eremicolarum hominum fatiuisse erant existimandæ? sine via, sine duce mittere, quæ prudentia? iamque consilium in quod prius omnes pedibus iuerant, passim damnabant, poenitebátque, rectè fecisse. Dies erat posterus & octauus, quo vicini amicique omnes ad Diuitem confluxerant, vt eius dolorem solantibus verbis lenirent, pariterque diuinam clementiam exorarent, ne tanta septuaginta camelorum iactura largissimæ eleemosynæ meritum compensaret. Ita moestis & ieiunis omnibus vnà confidentibus, repente cæpit aura spirare: cum auræ sonitu, tintinnabuli sonitus, sed subobscurus, vni eorum ad aures allabebatur. Pressit vocem, & attentior videbatur sibi percipere sonum semper propinquiorem, de montibus, aduenientem. Exclamat, Euangelium, Euangelium bono nuncio date: redeunt cameli. Exsurgunt omnes propere, quæ cuique proximum est, currunt, volant; vident, eodem agmine, ordine, numero, itinere, cunctos saluè redeuntes. Fit ingens clamor, &, in tristitiæ locum, gaudia immensa succedunt: gloria Deo laudesque dantur. Hac primus aspectus effecit. Ast vbi propius ventum, tum lætitiæ